

GAMLE BREVE FORTÆLLER OM
FREDERIK PLUM OG JENS IMMANUEL BAGGESEN

AF

CLAUS MUNK PLUM

Frederik Plum blev født i Korsør 12. oktober 1760. Hans far, Claus Plum, (1721-1781) var på dette tidspunkt kapellan, senere sognepræst i Korsør, (1764-1781). Hans mor, Elisabeth Amalie Rohn, var datter af sognepræsten ved Sankt Petri Kirke i København, Anton Christoffer Rohn.

Frederik Plum var nr. 5 af en børneflokk på 12. Der var i hjemmet forholdsvis trange kår, og faderen gav selv børnene den første undervisning. At lade alle børnene få en akademisk uddannelse tillod økonomien ikke, hvorfor faderen bestemte, at Frederik Plum skulle være den, der fik en sådan uddannelse. Da han var gammel nok, blev han sendt til Odense, hvor han kom på Katedralskolen for i 1778 at blive dimitteret til Københavns Universitet.

Han kom fra forholdsvis fattige embedsmandskår, og de første år i København måtte han supplere sine fornødenheder ved at give privat undervisning. Men han kom snart ind på Regensen, hvor han fik en friplads. Her kom han til at dele værelse med en gammel bekendt fra Korsør, nemlig Jens Immanuel Baggesen.

Jens Immanuel Baggesen var født i Korsør 13 Februar 1764. Han var søn af vejpike, kornskriver Bagge Baggesen og Anna Møller, Han var den ældste af en søskendeflokk på 12. Der var meget trange kår i hjemmet, men takket være gode venner kom Baggesen på Latinskolen i Slagelse, hvorfra han i 1782 dimitteredes til Københavns Universitet.

Frederik Plum begyndte straks ved ankomsten til København sine studier, der i begyndelsen samlede sig om østerlandsk (hebraisk) og klassisk græsk og romersk poesi. Det var hans mening at tage en filologisk embedseksamen. Men det skulle gå anderledes.

Baggesen begyndte det teologiske studium, men han blev meget hurtig grebet af forfattervirksomheden, og i 1783 debuterede han, først anonymt, i Pram'ske *Nytaarsgaver* som lyriker og vakte en del opsigt. Dette gjorde, at hans arbejde *Komiske Fortællinger*, 1785 samlede en

kreds af abonnenter på hans fremtidige produktion, og derved hjalp hans hårdt betrængte økonomi en smule.

Baggesen kom hurtigt ind i en række af de små litterære klubber, som bl.a. fandtes hos forfatteren Christen Henriksen Pram. Frederik Plum gav sig også af med at digte, og mente selv, at han havde gode evner dertil. Han var dog meget usikker med hensyn til sine digte og lod faktisk aldrig noget gå i trykken uden at det var gennemlæst og evt. rettet af Baggesen, ligesom Baggesen ofte lod Plum gennemse nogle af sine værker, inden de blev trykt.

Plum var, da han rejste til København for at studere, forlovet med Johanne Christiane Braëm. Hun var datter af sognepræst Johan Braëm, der var Plums fars forgænger i embedet i Korsør.

Livet på Regensen knyttede de to bysbørn, Plum og Baggesen, tæt sammen, og sammen nød de stor gæstfrihed hos regensprovsten Andreas Christian Hviid og hans Hustru Marie Sophie Hviid f. Munk.

Men Plums forlovelse blev brat afbrudt, da Johanne Christiane Braëm døde i 1786 af lungebetændelse. Dette gjorde, at Plum kom ud i en krise med uro og bekymringer. Først 1787 faldt han til ro, idet han opgav sin oprindelige studieplan og påbegyndte det teologiske studium.

Johanne Braëms død sætter mange spor, ikke mindst blandt Frederik Plums mange venner. Således findes der flere digte af Baggesen, bl.a. et digt skrevet til Hanne Hornemann, men som i virkeligheden er et sørgedigt over Johanne Braëm,¹ og et andet ², der er et digt skrevet direkte til Johanne Braëm. Dette er trykt noget efter hendes død.

Det var i tiden 1785-1788, at de to bysbørn delte værelse på Regensen, og som nævnt var det ved at gå sådan nogenlunde for Baggesen. Han blev indført i de mange litterære klubber, som var på mode, men han var nu også en hyppig og yndet gæst hos grev Christian Ditlev Reventlow, Brahetrolleborg, hos grev Johan Ludvig Reventlow, Christianssæde og i Holsten hos amtmand, grev Christian Stolberg. Overalt var han den forkælede gæst, som fængslede og charmerede, altid i stand til smidigt at være på lige fod med alt og alle, der i øjeblikket omgiver ham.

Men trods dette, at han kom til at leve med de rige, de indflydelsesrige i landet, så havde han dog konstant vanskeligheder med sin økonomi. Han må således have beklaget sig til Plum, der følte sig brøde-

¹ A. Arlaud (udg.): *Jens Baggesens Poetiske Skrifter*, IV, 1899, s. 73.

² A. Arlaud 1899, s. 66.

betyngt over at være i gæld til vennen, Baggesen. Der var dog her kun tale om mindre beløb, stammende fra nogle ligpenge og klosterpenge, som Plum havde fået udbetalt i Baggesens fravær, og som han i den akutte situation havde lånt af Baggesen.

Plum forsøgte at finde årsagen til sin dårlige økonomi, og tilskrev de forskellige ting, indtrådt i sommeren 1787, som årsag, og han bad nu Baggesen, som var hans gode ven, om han måtte bo frit hos ham på Regensen den kommende vinter, for at gøre sig klar til den kommende eksamen. Samtidigt skrev Plum, at fra nu af skulle han nok få bund i sin økonomi. Spørgsmålet om at bo frit hos Baggesen skulle forelægges regensprovsten, der var dem begge meget venlig stemt, så udfaldet syntes på forhånd givet. Plum boede altså hos Baggesen, men var samtidigt meget flov over, at Baggesen diskret havde antydnet, at han skyldte ham penge, da Baggesen selv var i pengetrang. Det var derfor en stor glæde for Plum, kort efter denne pinlige situation, at modtage et fornøjet brev fra Baggesen, der ganske synes at have glemt alt om det gamle rykkerbrev og de manglende penge.

Det var i 1787, at Baggesen for alvor begyndte at turnere på de danske herregårde. Men Plum forblev i København, hvor han, som det ofte fremgår af brevene til Baggesen, måtte være „stik-i-rend-dreng“ for Baggesen. Baggesen synes ikke at have været noget ordensmenneske, hverken når det drejede sig om lånte ting eller hans egne sager. Snart manglede han det ene, snart det andet manuskript; det samme gælder, når der er tale om hans tøj os.v. Plum passede trolig de opgaver, som Baggesen tildelte ham, men han skrev dog således:

„Tusind Tak for Dit venskabelige, epistelmæssige, muntre Brev. Vist nok var det mig et Evangelium, da det vidnede saa kierlig om Din Sundhed og Tilfredshed. Det traf mig i slet Humeur, en Følge af nogle i kiedsomt Selskab tilbragte Timer, men kan man være længe ilde til Mode, naar man har faaet saa gode Tilskrivelser fra sin Ven? At Du maatte blive nogenlunde frisk, nogenlunde glad igien, det var Alt, hvad jeg turde haabe, efter Alt, hvad Du har udstaaet paa legeme og Sind, men dette brev aandede saare meget af Sundhed og Glæde, at jeg begynde at haabe, at Du kan blive Menneske igien. Bliv paa den Vei.....Kjære Baggesen, endog naar Naturens Skønhed og Dit nær-værende behagelige Selskab ikke længere gjøre Dig Din Vandring saa let... Det staaer i Din egen magt at blive paa den, om Du nu vil.

Jeg vil stræbe at forrette enhver af Dine Commissioner paa det nøi-agtigste.

Du skal ikke blive bedraget i din Tillid til mig. Om end jeg endog for at finde de rette Manuscripter undertiden har maattet læse Begyndelsen af eet og andet, som Du ikke Alt haver sagt mig eller viist mig, saa være dog forsikret om, at jeg ikke har læst mere end Begyndelsen. Paa denne eller anden Maade at indtrænge sig i sine Venners Hemmeligheder er efter mine Grundsætninger Forræderi og lumpen Nysgerrighed. Jeg forundrer mig over, at jeg fandt saa faae Vers i Kufferten. Du maae allerede have taget en deel med Dig. Af Humeursamlingen, som Du kalder den, fandt jeg kun to Stykker, nemlig det til Classen, og det til H.Hornemann, og dog ved jeg, Du har adskilligt blandt Dine trykte Vers, som kunde være herligt dertil. Er det nu Dit Alvor, saa giv mig Befaling herom. Siden skal jeg sende Dig mine Manuskripter, hvoraf Du saa selv kan vælge og forkaste, hvad Du vil. Tilliden til Din fordelagtige Dom om mine Bagateller var ellers i Stand til at give mig selv den Troe om dem, at de vel vaskede og polerede kunde trykkes uden at skade eller prostituere Udgiveren, men i slig en Samling var den eneste Maade jeg gad faaet dem trykket paa.³

Samtidig synes det, som om Plum benytter lejligheden til at sende nogle af sine egne arbejder til gennemsyn for at få dem „vaskede og polerede“, inden de skal sendes til trykkeriet.

Plum havde imidlertid mange andre opgaver, ikke mindst den meget vigtige opgave at holde Baggesen til at bevare kontakten med sine mange venner i København, f. eks. C. H. Pram, A. C. Hviid. Plum bebrejdede Baggesen tydeligt, at han syntes at svigte sine venner i stedet for at være trofast. Plum sagde, at disse venner havde brug for at bevare kontakten med Baggesen. „Saa skriv dem først til, siden kan du skrive mig til: De trænge nemlig“.

Men det var ikke blot m.h.t. vennerne i København, at Plum syntes at hæve den moralske pegefinger. Han gør i et brev brug af, at han kan sige til Baggesen, hvad han har lyst til, og hvad han vil, ikke mindst om det liv, som Baggesen er begyndt at føre. Han skrev således til Baggesen på Brahetrolleborg:

„Du er nu desuden een Gang kommen i med de Store og bliver nødt til at følge med Strømmen. Så, hvor fortræffelige disse Folk end ere, kan jeg dog ikke forestille mig Dit Ophold hos dem, saa behageligt for Dig selv, formentlig i Henseende til Følgerne, som er Frihedens Tab,

³ Det kgl. Bibliotek: Ny kgl.Saml. 2254,4°.

og jo flere Goder Du oppebærer, Bedste Ven, jo mere taber Du i det Hele ligesom Frihed og Uafhængighed allerede var Dig uerstattelige Goder, som det er mig. Der er ingen Ting i Verden, som jeg er saa bange for, som at blive en eller anden af mine Medmenneskers Forbundne, formedelst det Aag som derved paalægges een erkjendtlig Siæl; at skylde nogen mere, end man kan erlægge, er mig en gyselig Tanke, især naar jeg føler Kraft for mig til at kunne leve ubundet; og ere nu disse, som jeg skylder Forbindtlighed Store og Fromme, som jeg til Vederlag skal spilde min Tid for med ringe Opvartning, pynte mig for, sige Complimenter. Oh! Indrøm mig kun, at de omgaaes Dig paa en saare venskabelig Maade, behandler Dig udemærket: Højagtelse (som Du skriver) endog i Grevers og Baroners Selskab, og at Du finder Fornøjelse i deres Omgang, fordi de er gode, fortræffelige Folk. Alt dette er ret godt. Jeg ved, at Du har for megen Ære i Livet til at agte en Adelsmand høiere for sin Rangs Skyld, dersom han ikke tillige var en god og værdig Mand. Men man maatte kunne omskabe Tingenes Løb og gjøre Menneskelighed mulig, om man nogensinde vilde drømme om, at der kunde være det, man kalder Venskab mellem de saakaldte »Store Personer« og en af os, af os, som hver for sig er Mennesker og har Ret til at være stolte af dette Navn, naar vi ere det paa rette maade, med Baroner, Grever og Konger selv, naar de forsømmer Menneskehedens Pligter. Bliver Du nu siden kied af disse Dine Lorder, kommer Din Lyst til Studeringen tilbage med Din Sundhed, saa Du ægrer Dig over, at Tiden, som kunde anvendes saa nyttigt, og som aldrig kan blive for lang for den, der har Lyst til at arbeide i Videnskaberne, maa bruges til Pynt, Opvartning og Æden blandt de Store; saa er Du ikke lykkelig, min Broder. Og vover Du, at afvryste Aaget og drage Dig ud af Forbundsskaren, kan det staae i disse Folks Magt at gjøre Dig Skader just fordi de ere fornemme. Dit erkjendtlige Hierte vil ogsaa bebreide Dig det som en Forargelse. Dersom Du ikke har Din Frihed til at gjøre, hvad Du vil fra den Tid, Du godvillig paalagde Dig selv disse Forbindtligheder.“

Selv om Plum således synes at have løftet en pædagogisk pegefinger overfor Baggesen, så tyder hans brev til Baggesen også på, at denne gennem mere eller mindre fine antydninger, synes at ville holde Plum på dydens smalle vej.

Plum skriver selv herom:

„Du synes i Dit Brev at ville stoppe Munden paa mig, ved at erindre mig om min egen fortroelige Omgang med Fru P.....

Rigtig nok fornægtede jeg, ved at omgaaes hende, eet af mine Principper, thi skjønt Høivelbaarenhed ikke klinger slet saa flot i Conversationerne som Excellence, griber jeg dog ikke til store Titler for min Død. Man hørte dem ogsaa aldrig af min Mund, ikke engang »Naadige Frue«, som jeg selv sagde hende, var en upassende Tiltale fra det ene Menneske til det andet. Men det er at mærke: Ved min Omgang med hende kunde ingen Nedladelse, intet Patronskaab finde Sted, thi hvad jeg (efter Verdens Begreber) blev hende forbunden for den fortroelige Fod, hun omgikkes mig paa, det vandt jeg igien, da jeg var heldig at gøre hende mig forbunden med alle Slags Tjenester. Dermed fik jeg en Slags Ret til at omgaaes hende som Ligemand, og havde hun forlangt anden Omgang, havde jeg sikkert opløst Bekiendtskabet. Det var hendes store og elskværdige Egenskaber, ikke hendes Rang, som bandt mig til hende i endnu nogle Aar, jævnlig Breve sammen og det kiendes ikke i mine. Og var det ikke en Gang det fornuftige, retskafne og over alle Fordomme ophøjede Fruentimmer muligt i Omgang med saa ligefrem en Person som mig gandske at glemme sin Stand (thi det hændte dog enkelte Gange, at jeg saa uformelt fik Vink derom), saa slutter jeg fornuftig, at der maae være Øieblikke, da Du imellem Dine Grever og Baroner og Geheimeraader nødes til at følge Dit Intellect. Og behøver de, som Naturen gav ædlere og varigere Fortrin med al Rang og Stand, der er usle Gaver af Mennesker, og ved Misbrug fortabte sin Værdi, fik Geni og Talenter for alle Mennesker jeg kiender, og kunde gøre saa usigelig Nytte hermed i Verden, naar Du brugte dem ret, behøve Du at underkaste Dig denne Ydmygelse, naar jeg med mine tusind gange ringere Evner, som jeg dog føler store nok, ligesom det lykkes mig at bruge dem ret, ikke for Alt i Verden ville paalægge mig den Byrde.“

Atter ser vi i Plums bemærkninger hentydninger til Baggesens ligestyldighed med andres ting:

„Hermed sender jeg Dig en Kuffert fuld af Klæder og Manuscripter. For Guds Skyld, tag Kufferten tilbage til mig, thi jeg har laant den. Skriv mig til, naar Du kan, men lad hellere mig bie end Pram, som har større Fordring derpaa og ikke saa godt kan stille sig i at undvære.“

Tunge skyer har hvilet over Plum og hans studier, efter at Johanne

Jens Immanuel Baggesen
(1764 - 1826). Det Kongelige Biblio-
teks Kort og Billedsamling.

Christiane Braëm døde. Først hen paa efteråret 1787 synes det, som om han gjort op med sig selv og bestemmer sig til at forlade filologien og i stedet studere teologi. Denne beslutning meddeler han Baggesen i et brev af 8. oktober 1787:

„Nej, jeg er ikke død, men dog Civiliter, thi jeg brænder løs paa Attestats af alle kræfter. Qui bon? Hører jeg Dig sige. Du maae nok sige det, men jeg kan nu engang ikke faae Fred paa anden Maade. Og tvivler Du om, at en Pastor loci lever saa fredelig paa anden Maade, saa læs Minerva for August. Jeg vil visseligen nu være Præst, og ikke for Andet, saa for at kunne omvende Dig, naar Du kommer tilbage.

Du kommer dog vist tilbage? Lad mig vide, hvad Du har i Sinde med de Ord: Jeg kommer sandsynligvis ikke mere til Kjøbenhavn“?

Men Plum synes øjensynlig, at Baggesen også skal have en del andre informationer om, hvad der sker i Kjøbenhavn, såvel af personlig sladder som mere alment ude i Byen. Hans breve kommer derfor ofte til at virke som en slags „Eftermiddagspresse“.

„Med næste Post skal jeg sende Dig de Manuscripter som Pram har i Canceliet. Dog har jeg ikke undersøgt, om han har dem ..... I Henseende til Professor Hviid, lover Du godt, men holder saa lidet. Fruen har forsikret mig under fire Øine, at hun er meget vred paa Dig, fordi Du ikke har skreven, endskiønt hun bestandig undskyldte Dig for sin Mand. Sidste Postdag troede han saavist nu at faae Brev, især da Du lovede det i mit, og han bekendte for mig i Gaar med langt Ansigt, at han intet fik. Det er Synd, thi de elske Dig høit.

Jeg skal hilse Dig fra Digteren Lund. Han var her i Dag og vilde talt med Dig. Jeg sagde ham, hvad jeg vidste om Dig og viste ham videre til Pram.

Jeg skal hilse Dig fra Eieren af den lille Kuffert, som jeg laante til Dine Klæder og Manuscripter. Han haaber paa, at han maa have den igien snart. Er det Dig ikke muligt at sende den herhid ved en hurtig Leilighed? Den stakkels Eier, som Du ved ogsaa bistod os saa flittig i forrige Vinter, har laant mig den og kun beklager sig over, at man skal fordre den tilbage.

Jeg vilde unde Dig den Glæde, som jeg i disse Dage har nydt, at se Kongen af Preussen i Legemstørrelse, som man viser offentlig frem for Penge. Hele Kjøbenhavn strømmer derhen. Højtideligere Syn har jeg aldrig havt.

Her er udkommet et Forsvar for Kronprinsen under Titlen „Thronfølgeren i Gondar“, hvis Forfatter skal være Abrahamson, hvortil Thyge Rothe har givet sit Besyv. [Dette var et forsvarsskrift som Abrahamson skrev for kronprins Frederik, der ofte optrådte ved møder og så talte tysk. Bl.a. er omtalt en lejlighed, hvor kronprinsen talte tysk på en dansk opdragelsesanstalt].

For Resten er der intet Nyt i Litteraturens Rige. Man er ikke fornøjet med Din »Sywald«, fordi Stykkerne er for afbrudte. Det siger jeg ikke, som troer, at man maae studere dette „Stykke“, blot for Stilens Skyld.

Troe mig, Baggesen, at jeg mener det, naar jeg forsikrer, at Du i denne Henseende har overgaaet Dig selv. Ja, overgaaet Anton Wall. Som Historie interesserer Tingene mig ikke saa meget, men hvem vil dømme om det Hele? Nu er det kommen saa vidt med os, at man raaer med La Fontaines Fortællinger paa Gaden. Paa dette hele Trin af Oplysningens Trappe vilde jeg ikke ønske, vi længe maatte blive staaende“.

Man mærker i flere af brevene fra Plum til Baggesen, at det kan være

lidt småt med økonomien. Blandt andet ser man det udtrykt således:

„Fortryd ikke paa, at jeg ikke frankerer denne Seddel, thi jeg har virkelig ingen Postgang i Dag, men selv tager Du selv ikke i betænkning at lade Dine Breve ufrankerede: I den Cirkel Du lever i, kan Du ikke, saaledes som jeg, gaae hen og laane en Rd, naar Du ikke har den.“

Baggesen havde jo mange ting på programmet, og meget skulle nås, så man forstår Plums lidt utålmodige spørgen til operaen „Tryllelyren“, og om den vil tvinge Baggesen til at komme til København:

„Hvorledes gaae det Alt med »Tryllelyren«. Nøder den Dig ikke til at være her i Vinter? Mag det saa, at den nøder Dig“!

I November 1787 var Baggesen hos Grev Stolberg i Holsten, og hertil skrev Plum et Brev med en del oplysninger om sin egen tilstand:

„Dersom Du ikke endnu indseer det, at denne Examen i saa høj Grad kan forhindre mig, saa vil Du siden hen bedre indsee det, naar Du faaer at høre, at jeg (som jeg vist nok skrev) er bleven gal af Examenlæsning. Men til Sagen: Riber bliver ved at bede mig om Bidrag til den Samling, han vil udgive. Jeg har saa længe afskrevet det, at jeg til sidst skammer mig ved at lade mig saa ofte bede om saadanne Bagateller og har i disse Dage givet ham mit Ord paa, at han skulle faae det. ... .. Nu vil jeg ikke, at han skal troe, jeg vil gjøre mig kostbar med saa ubetydelige Sager, men hvordan de end ere, skal han faae dem. Som jeg sidder og leder dem ud, finder jeg et Stykke deriblandt, som jeg i Sommer gjorde til min Kusine (Md. Aagerup) Morgenen efter hendes Bryllup, men siden ikke gav hende, fordi jeg forkastede det ¹. Nu synes jeg lidt bedre derom, men vist er det, at det Værk er tvetydigt og det er mig i dette Øjeblik umuligt at bedømme det. Man kan ikke selv bedømme om sit eget Værk. Men utaalelig vilde det være mig,-om et fremmed Menneske (som Riber) skulle forkaste det. Forkast Du det hellere eller sæt saa meget derpaa, som Du vil, thi for at udbede mig Din oprigtige Mening derom, har jeg egentlig begyndt dette Brev.

Siig mig, om dette ikke er lidt fad, om det er ret ensformig og ret det, Du synes det er værd. Bedøm det hastelig eller vidtløftig ligesom Du har Tid og Lyst og Sundhed til, men snart, beder jeg Dig, thi Riber

¹ *Poesier*, Forlagt af J.F. Schultz, 1788, 3, s. 149.

skulle have dem i disse Dage. Det er med mine Vers, at de næsten alle ere Kierlighedsvers, men hvor kan man gjøre Idealer, naar man er saa stupid som jeg. Og af dette Hebraiske og Dogmatiske bliver jeg til fulde, hvad jeg ikke var før: GAL. Midt i denne Læsning har jeg i disse Dage gjort et Vers over en lille god Piges Død, 3, November 1787. Det var Olaus' ældste Datter Grethe, som Du reciterede Dine Elegier for. Du veed, det var en deilig Pige, men hun havde mange andre gode Egenskaber foruden, som jeg kiendte og elskede hos hende, og jeg har virkelig i saa lang Tid ikke været saa rørt som i Gaar, da jeg fulgte hende til Graven.⁵

Denne kunde Du ogsaa sagtens sig mig Din Mening om det med næste Post. Der er ellers intet Nyt i Byen, naar man undtager den svenske Konges Besøg og Riegelsens til Prokansleren, hvori han sætter ham i Rette for hans slette Regnskab over Universitetets Midler. Med Pram ved jeg ikke, hvordan det er. Hviids kommer jeg ikke til for Kopernes Skyld.“

At Baggesen har været venner ogsaa med Plums bror (Jacob Severin Plum) på Island, fremgaar af en meddelelse om en pakke med islandske strømper, en pakke som ikke er kommet frem: „Alle Skipperne bande på, at de ingen har faaet med hverken til Dig eller til min Broder.“

Plum er nok ikke helt tilfreds med dette lange brev med digte osv., idet han slutter Brevet med: „Jeg gad vist, hvorledes Du vil fordøje dette lange egoistiske Brev,- som jeg hermed vil slutte, anbefalende Dig Gud,

Frederik Plum.“

Hvor længe Baggesen og Plum egentlig blev boende på Regensen er ikke helt klart, men allerede 1787 begyndte Baggesen at turnere på diverse herregårde. Men trods dette har han tilsyneladende haft fast bopæl på Regensen, idet han ofte skriver til Plum om at tage dette eller hint og sende det til ham. Plum selv forlader Regensen 1788, efter at være blevet cand. theol.

Nu var der mange foruden Frederik Plum, der frygtede, at Baggesen ville tage skade af det liv, der førtes på godserne hos de ofte tysk-

⁵ *Poesier*, Forlagt af J.F. Schultz, 1788, 3, s. 139.

talende aristokrater. Dette synes Baggesen at ville modbevise, bl. a. ved en omdigting af Wielands „Oberon“, hvor han let og elegant omdøber „Scherasmin“ til „Holger Danske“. Dette gav 1789 anledning til den såkaldte „Holgerfejde“. Her var der mange, der angreb Baggesen, bl.a. P.A.Heiberg, der skrev en parodi på Baggesens arbejde „Holger Tyske“. Baggesen selv holdt sig uden for striden, men den gik ham på nerverne, hvorfor en del venner, bl.a. Hertugen af Augustenborg hjalp ham til en længere udenlandsrejse.

Baggesen, der havde været bortrejst i længere tid, som følge af „Holgerfejden“, vendte nu hjem til Danmark i 1790. Han havde under sit ophold i udlandet giftet sig med den unge schweizerinde Sophie Haller. Det lykkelige par blev overalt i Danmark modtaget med megen venlighed, ikke mindst af Baggesens venner fra Regensen, og blandt disse var også den unge enkefru Hviid, der med nænsom og kærlig hånd hjalp den unge fru Baggesen med at finde sig til rette i Danmark.

De to kontubernaler fra Regensen havde den gang kun lidet anet, at de nogle år senere skulle mødes; den ene som professor Hviids efterfølger som viceregensprovst, den anden som ægtemand til den nu afdøde regensprovsts enke Marie Sophie Hviid f. Munk.

Der går nu mange år, hvor man ikke ved, hvor stor forbindelsen har været mellem vennerne Plum og Baggesen. Plum skifter jo stilling; først flytter han fra Korsør til Slagelse, (1796-1803), dernæst kommer han til København (1803-1810) for endelig at blive biskop i Odense, (1810-1834), men hele tiden er det, som om Plum har forsøgt at opretholde kontakten til Baggesen. Det vides, at Baggesen gentagne gange har besøgt Plum i bispegården i Odense f.eks. 1811 og 1812.

Selv om der var mange opgaver for Plum at varetage i de forskellige embeder, han beklædte, saa havde han dog bevaret kontakten til sine gamle venner, således til familien Baggesen i Korsør. Her var der store problemer, som Plum blev blandet ind i.

Dette fremgår med al tydelighed af nedenstående brev:

Korsør. 5 December 1793

Højtærede Madame Baggesen⁶

„Jeg burde allerede for nogle Uger siden have takket Dem for det venkabelige Brev, hvori De quitterer for den tilsendte Pension.

En Mængde Embeds-arbejde har hindret mig derfra, om ikke jeg i

⁶ Anna Baggesen, f. Møller.

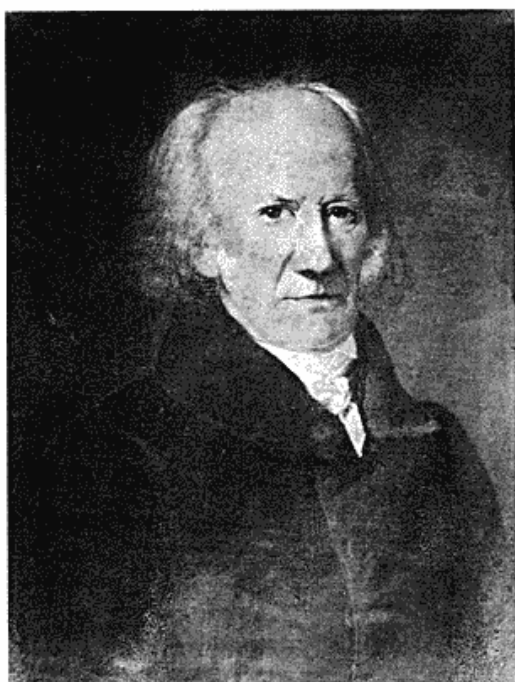
Dag fandt det fornødent at skrive til Dem for at forklare Dem, hvorvidt jeg har havt Deel i, og hvorvidt jeg har holdt det for min Pligt at blande mig i Deres Datters Forbindelse med Procurator Flindt. Et Brev fra Dem til Flindt, som i disse Dage er foreviist mig, og hvori De synes at bebreide mig saadan en Deeltagelse, gjør mig denne Forklaring nødvendig.

Af en eneste Samtale, jeg har havt med Dem om denne Sag, vil De endnu erindre, at jeg ei var eniig med Dem om at kalde Flindt et slet Menneske. Derom kan jeg endnu ikke være eniig med Dem. Fra den første Tid jeg kom til Byen, har jeg havt Leilighed til at kende Flindt, og fandt ham undseelig, paalidelig i Ord og Løvter, tjenstevillig, godmodig og uegenyttig. Naar man ved saa meget om et Menneske, tillægger man ham ikke lettelig et slet Hierte. Jeg har ofte været i Selskaber, hvor han var til Stede, og aldrig hørt et ryggesløst Ord fra hans Mund; hvor skulde jeg da falde paa, at han er en Religionsspotter?

Det, De sagde mig om hans Opførsel i Henseende til Fruentimmerne, gav jeg Dem rigtig nok Ret i, jeg anmærkede til hans Undskyldning, at han i hvert Fald ikke haver forført uskyldige Fruentimere, og til Bevis herpaa anførte jeg Dem hans bekiendte anstændige Omgangsmåde med Deres Datter, medens han boede i vort Hus med hende. Jeg er over alt meget nænsom med at fælde Fordømmelsesdom over nogen af mine Medmennesker, fordi de vare forfaldne til denne Last, da ofte Temperament, ofte Forførelse og et ulykkeligt Sammenstød af Omstændigheder kan have saa megen Deel deri. Og varsomme maa vi vist nok være, kiære Madame Baggesen, i at fordømme nogen i denne Sag, da vi have set nuværende Exempel for os i den største af alle Menneskers Eftergivenhed. Kiender De Jesu mærkelige Ord til Quinden, som var grebet i Hor: „Den, som er syndeløs iblandt Eder, kaster den første Sten.“

Efter disse mine Forestillinger om Flindts Character, kunde jeg ikke nægte ham min Attest, da han i Sommer begiærede den for at søge Skilmisse-bevilling. Jeg maatte endog efter min Samvittigheds Overbeviisning give ham den meget god. Jeg vil udskrive Dem denne saaledes som den findes i min Copiebog under 18. August;

„Procurator Peder Flindt er mig bekendt som en Mand, der forener Kundskaber og Genier med det bedste og inderligste Hierte. Formedelst Gemytternes vedvarende Uoverensstemmelse har han i mange År seet sig nødt til at leve adskilt fra sin Hustru Elisabeth Ponich, af hvilket Ægteskab jeg veed, at han ingen Livsarvinger har. Da han nu i den tiltagende Alder med sit svage Helbred og sine mange Forretnin-

Frederik Plum (1760 - 1834) Malet af Wilhelm Bendz, kopi af C.A. Jensen. Frederiksborg. Det Kongelige Bibliotek.

ger mere end nogen Tid tilforn kan behøve huusligt Tilsyn og delta-gende Pleie, ønsker han med sin Hustrues Samtykke, at denne hans ulykkelige Forbindelse maatte ophøre, og han tillades at indlade sig i nyt Ægteskab, hvortil jeg ikke kan andet end anbefale ham D. Maje-stæts allernådigste Bevilling.“

Af denne Attest, som jeg stedse tør vedkende mig, vil De faae mine Tanker om Flindt, og tillige mine Begreber om Ægteskab-Skilsmisses Tilladelighed, hvorom De i ovenmeldte Brev synes at tvivle. Jeg anseer Ægteskab for den meget vigtige og meget uselviske Forbindelse, ligesom vel som De. Jeg føler de Pligter, det paalægger, for ligesaa hellige og ubrødelige som De kan forestille dem, men just fordi jeg agter det saa høit, tror jeg, at Skilsmisse bør have en Plads deri, naar Omstændighederne gjøre, at dets Hensigt: Menneskets sande Lykkebefordring ikke kan opnaaes. Ikke alene naar den ene Ægtefælle gjøre sig skyldig i beviiselig Utroskab mod den anden, eller naar den ene forsætlig forlader den anden - i begge Tilfælde tvivler vel ingen om, at Skilsmisse er tilladt, - men ogsaa naar de i Overilelse og Ungdoms Uerfarenhed haver gjort et saa uheldigt Valg, at Gemytterne paa ingen Maade kan

forenes, men de i Stedet for at gjøre hinanden lykkelige, plager hinanden, giver andre Forargelse og som man siger »bygger paa Helvede«, bør Tilladelsen kunne erholdes til at ophæve en Forbindelse, der gjøre saa megen Skade og naar de ei haver Børn sammen, bør det være enhver af dem uformanet at træffe et lykkeligere Valg. Dette siger den sunde Fornuft og Bibelen modsiger det ikke. Vil De maaske indvende mig disse Christi Ord: »Hvad Gud har tilsammen føiet, skal Menneske ikke adskille«? Ganske rigtigt: Mennesker bør ikke adskille, hvad Gud har sammenføjet. Men disse uoverensstemmende Gemytter har Gud vist nok ikke sammenføjet, deres Ægteskab kan han, det kierlige og fredselskende Væsen, ikke have stiftet; dem har Ubesindighed eller blid Egennytte sammenføjet og deres blot borgerlige Baand bør adskille, som en for Menneskene ogsaa timelig Lykke søgt hæderlig Forbindelse. Vil De indvende mig, at Christus allerede ofte i sine Taler ivrer mod Skilsmisse, saa beder jeg Dem læse alle disse Steder med Opmærksomhed i deres Sammenhæng. De vil da finde, at han taler til Jøder og imod Jødernes Misbrug, som hvert Øieblik uden skellig Grund plejede at ophæve deres Ægteskaber, og at han, hvis Foreskrivelser eller sigtede til at befordre Menneskers Lykke, aldrig har bifaldet, at to Personer skal blive ved at leve sammen, naar deres Samleven ikke kan andet end at gjøre dem begge ulykkelige.

Nogle Uger efter at denne Attest var skreven, kom Flindt til mig og fortalte mig, at hans Ansøgning allerede var bevilget, og indlod sig ved denne Leilighed paa nøiere at tale om sin Forlovelse med Jomfru Baggesen. I de senere Dage fik jeg et Brev fra hende, hvori hun fortæller mig, at hun længe, allerede før sin Ankomst til Holsten havde elsket Flindt, uden at han havde vidst det, at hun siden, medens hun i Sommer var i Korsøer, havde fornyet det gamle Bekendtskab, og lovet ham bestandig Kierlighed, hvis han kunde blive skilt fra sin Kone, som han saa længe havde separeret sig fra, og at hun ansaae en Forbindelse med ham for sit Livs højeste Lykke, men at Grevinden endnu ikke vidste hendes Kierlighed, og at hun i Henseende til hende og hendes Moder havde megen Frygt, hvilket hun paa Grund af den Tillid hun havde fattet til mig, vilde betro mig, samt at spørge mig, hvad hun skulde gjøre i denne Sag. Hendes Brev var skrevet i en Tone, som viste, at hun een Gang havde fattet sin Beslutning i sin Kierlighed, og at det vilde hielpe lidet at fraraade hende den, men at hun kun spurgte for at faa Medhold. Da hun nu formodentlig vidste, at jeg ikke tænkte ilde om Flindt, ventede hun riimeligvis dette Medhold af mig. Hendes Brev gjorde en Samtale med Flindt nødvendig. Han viiste mig hendes

Breve, at jeg desto bedre og skulde bedømme, hvorledes disse Sager stod med hinanden. Af disse Breve, saae jeg da, at hun havde givet ham de høitidelige Løvter om bestandig Kierlighed og evig Troskab, ligesom og hendes Brev til mig viiste, at hun agtede at holde disse. Høflighed bød mig at svare hende; hendes Tillid bød mig det dobbelt, og hvad skulde jeg, hvad kunde jeg efter min Overbeviisning herom andet end dette: at saadanne Løvter og Forsikringer, som hun i sine Breve havde givet Flindt vare alt for vigtige at spørge med, at hun skulde følge sit Hierte, hvis altsaa ingen Indvendinger gjordes mod Flindt; at hun skulde foreholdt Dem som Moder, de mange store Forpligtelser, der hvilede paa hende i Henseende til ham; da De dog elskede Deres Datter og umulig kunne ville, at hun skulle handle troløs og uredelig, at hun med det allerførste skulde fortælle Grevinden, hendes anden Moder, at hun allerede var gaaet saa vidt og havde handlet saa længe paa egen Haand i denne Sag, at alt nu var for sildig at spørge Grevinden om Raad, men desto mere skyldte hun hende en aabenhierdig Tilstaaelse.

I den Tid var Grevinden reist til Sielland, og et Par Dage efter at mit Svar afgaaet, finder jeg, at hun kommer tilbage og ligger over formedelst Storm paa Værtshuset. For min egen Skyld, da jeg var saaledes bleven spurgt til Raads og fordi jeg skyldte Grevinden saa megen Fortrolighed, besluttede jeg, at fortælle hele den sande Sag.

Jeg sagde hende, at Partiet var Dem imod, at Deres Datter i denne Henseende havde raadført sig med mig, og hvad jeg havde svaret: Jeg veed, at jeg fortalte Grevinden Sagens hele Sammenhæng og ligesaa nøiagtig opregnede Deres Grunde mod Partiet, som hvad der kan siges til dets Forsvar. Flindt er en Mand, sagde jeg, af et meget godt Gemyt, som elsker Jomfru Baggesen høit, og som er inderligt elsket af hende. De har faaet Venskab for hinanden, førend hun kom til Holsten, og i Sommer er dette blevet til Kiærlighed som de siden sidste Samling i Korsøer flittig har lovet hinanden i Breve. De ønsker at kunne forenes saa snart som muligt. De har endnu ikke sagt Deres Naade det af Frygt for Deres Fortrydelse, naar hun saa hurtig maatte forlade Dem. Madame Baggesen er ogsaa ganske mod Partiet, og hendes Indvending er omtrent disse: Flindt har været meget udsvævende, hans Kone lever endnu, og han har nu en meget besværlig Øiensvagheit. Grevinden blev meget forundret og ikke glad ved denne Beretning. Jomfru Baggesens Opdragelse havde optaget hendes Moder meget og gierne vilde hun beholde hende, men hun holdt saa meget af hende, at hun ikke vilde forhindre hendes Lykke, naar hun holdt en

Forbindelse med Flindt for at være dette. Den følgende Dag havde Grevinden været i Kirken (det var just Søndag), og da jeg derpaa fulgte hende til Broen, sagde hun til mig, at hun nøje havde overvejet Deres af mig anførte Indvendinger. Hvad Flindts Uorden med hensyn til Fruentimmer angik, mente hun at faa Mandspersoner i vore Tider kunde sig frie derfor; om Skilsmissen erindrede hun, at det samme rigtigt var skeet paa Trolleborg, og at intet med Grund kunde siges derimod, naar han havde kongelig Bevilling til nyt Ægteskab.

Den tredie Plet, at Flindt var saa godt som blind, var hende meget i Vejen, dog mente hun dette, saavel som alt det foregaaende, var de Forlovedes Problem. Kun dette var hendes Bekymring, som hun dog satte til Side, da hun af mig fik at vide, at Flindt virkelig var en god og rettænkende Mand, hvilket jeg bevidnede og efter min Overbevisning stedse skal blive ved at bevidne. Saa meget har jeg havt Deel i denne Forbindelse, maaskee den uden min Medvirken var ligesaa fuldt kommet i Stand. men om end dette ikke var, ved jeg intet deri at bebreide mig selv, Jeg har saa lidet at frygte for Deres Søn, Forfatteren, som De mener, udlægge mig det ilde, at jeg endog agter at skrive det til ham snarest«.

Med de bedste Ønsker for Dem og Deres Huus er jeg
Høitærede Madame Baggesen
Deres hengivne Tjener
F. Plum

Dette lidt romantiske forhold endte med, at frøken Baggesen blev gift med Flindt. Det er antydnet i Plums brev, at de to må have kendt hinanden i længere tid. Dette er meget muligt, idet Flindt, da Baggesens far dør i 1785, bliver indsat som lavværge for alle børnene. På dette tidspunkt er frøken Baggesen 17 år.

Her må der indføres noget om prokurator Flindt, idet enkepastorinde C.R. Braëm omtaler ham i flere brev. Der kan være tale om flere personer af dette navn, men det er højst sandsynligt, at det er Peter Flindt (1746-1801). Til at begynde med omtales Flindt som en meget venlig og hjælpsom person, men i 1795 ændrer det sig noget, idet enkepastorinde, Fru Braëm skriver:

„I Mandags blev Flindt (Flint) kørt hjem til sin Kone, som atter laver til Barsel og laa syg; han havde drukket en Deel Brændevin adskillige Steder i Byen, og som han sad og spiste, fik han et apoplectie i den ene Side, til Lykke var en Doktor der, som aarelod ham og gav ham no-

get ind, han blev baaret i en Vogn, og ind i sit Huus til den arme Kone, som kom op i Forskrekkeelse, Moderen som var der besvimelede strax, og Konen har været af en Besvimelse i en anden, saa ingen troede, at hun levede, hun seer ud som Døden. For at være hos ham, har hun sat et Feldtseng derind, og hun er saa snart hun kan oppe for at see til ham, som ikke kan røre sig af Stedet; det er et Under at hun ikke alt har aborderet af al den Elendighed. Det er et Tilfælde, som han vist ikke kommer sig af. Endskjønt hun haaber det, er hun ikke ret at beklage, thi han har kuns lidet at leve af nu, og hvad koster ikke nu Sygdommen, men naar han dør beholder hun ikke det hun kan helde sig til, thi der er en bundløs Giæld. I Dag 2 Aar havde hun Bryllup med den blinde stakkel, den Kiærlighed faaer hun dyrt at betale, alt det hun deraf har er en deylig Pige, som baade gaaer og staaer.“

Nu går der lang tid hvor man ikke høre meget til forbindelsen mellem de to gamle venner, Baggesen og Plum, men omkring 1812 kommer der nu en ny sag frem, der atter belyser det nære forhold mellem vennerne.

Da det store røre opstod (1816-1817) omkring Baggesens opera „Trylleharpen“, var det grunden til, at Plum i 1817 skrev nedenstående brev. Men samtidigt er det klart, at der gennem tiden har været vekslet bemærkninger om denne opera, der til at begynde med havde navnet: „Tryllelyren“.

Kæreste Baggesen,

„Dit Brev af 20. December, for hvilket jeg og vi alle her, Antonie især iberegnet, takke af gandske Hierte, kan jeg ikke besvare i Dag, fordi jeg skal prædike i Morgen, og fordi jeg ønskede nøiere at betragte det Brev, Du har fra mig, om »Trylleharpen«. Det har, synes mig, endnu eet misligt Sted, foruden det Du nævner.

Behag at sende mig det med næste Post, saa skal jeg uden Ophør svare“.

Din Frederik Plum
Odense 24. December 1817,⁷

Som svar på dette brev, skrev Baggesen følgende 26. december 1817:

„Næst min hjerteligse venskabeligste Taksigelse for Din og Din Kones

⁷ Frederik Plum til Jens Baggesen 24/12-1817, Ny kgl. Saml. Det Kgl. Bibl.

giæstfrie Modtagelse og Aand- og Legems - Pleie i den Odins-Eie-Gode fynske Hovedstad, hvor jeg desværre omsonst, længes efter at være igien for at tilbringe Juulen, modtag i største Hast min Thoraldske Lykønskning til min Fyllas (Din Datter Antonies Forlovelse med en vis Eie-god fra Fredericia, som jeg ønsker og haaber, vil svare til det Navn, jeg gamle Julinar har givet ham..." I begges Fryd skal Thorald, herefter finde sin... osv. osv."

Min Udarbejdelse af „Trylleharpens Historie“ er nu næsten færdig. Min Søn,⁸ som her hjemme, medens jeg blev ung igien hos Eder, samlede og ordnede mine gamle Papirer, fandt dertil kostelige Bidrag, Manuscriptstumper og Breve, der bevise Planens og Udkastets Tilbliven fra 1792-1797 - Poesiens Historie fra Verdens Skabelse til - begyndt ved Adam og endt med Arion, skrevet paa Regensen (som Du maaskee erindre Dig endnu etc, etc. etc.).

Men i Brevet i Dag, 1787, som jeg viiste Dig, og hvori Du forespørger Dig om »Tryllelyrens« Skiebne, findes, nu jeg nøiere har gennemlæst det med Hensyn til Offentliggørelse, et Sted, jeg er bange for Du har overseet, da du gav mig Tilladelsen fra Begyndelsen til Enden at lade det trykke:

Stedet er følgende:

„Her er udkommet eet Forsvar for Kronprindsen, under Titlen „Tronfølgeren i Gondar“, hvis Forfatter skal være Abrahamson, hvortil Thyge Rothe har lagt sit Besyv. Det er en underlig Idee.“

For at kunne udelade dette eeneste lidt betænkelige Sted, beder jeg Dig, med næste eller næstnæste Post, at give mig følgende skriftlige Tilladelse:

„Det mig af Justitsraad Baggesen ved hans sidste Ophold her i Odense foreviste Brev fra mig til Ham, d. 8.Sept.1787 hvori jeg erkyn- diger mig om hans „Trylleharpen“, dengang kaldet „Tryllelyren“, har han min fuldkomne Tilladelse til at benytte og lade trykke, som oplysende Bidrag til hans gamle Syngespils Historie“.

Jeg lader det da aftrykke, som det er, med Udeladelse af det een, vel fuldkomne uskyldige, men...[Hul i Papiret].. ske for Thyges Efterlevende stødende Sted...[Hul i Papiret].., uden at have ovenanførte skriftlige fra Dig, er jeg nødsaget til at fremlægge det i Retten. Jeg gad usigelig gjerne beholdt alt det øvrige, fordi deri tales om andre Papirer af mig paa en Maade, der viser, hvor skiødesløs jeg dengang var med mine Bagateller.

⁸ Baggesen, Frederik Ludvig August, 1795-1865.

Endnu en Gang de venligste Hilsner, Lykønskninger og Velsignelser til Dit hele Huus fra Din gamle ved Lautrups Selvmord stærkt rystede.

Ven Baggesen

P.S. Der er en Grund endnu, hvorfor jeg agter en oplysende Forklaring fra Dig lig den fra Knud Lyne Rahbek og H.C.Pram, nemlig, at man vil sige, naar man seer, at Du har kiendt »Tryllelyren«: Hvorfor har Baggesen ikke vendt sig til Litteraten, Contubernalen, Bysbroderen om Attest«.⁹

Den her omtalte retsag, var en sag, som blev rejst imod Peder Hjorth. Han havde i 1816 angrebet Baggesen i: »12 Paragraffer om Jens Baggesen«, hvori Hjorth frakender Baggesen al litterær ære: „et skadelig Ukrudt i den danske Litteratur“. I 1817 stiger Hjorths ærekrænkende udtalelser, og han beskylder Baggesens Syngespil „Trylleharpen“ for at være et plagiat af den tyske opera „Osians Harpe“.

Baggesen vandt den omtalte sag, men det kom frem, at Baggesen havde været vel orienteret om den tyske opera, ja endog tilbudt at oversætte den, hvad han dog ikke kom til. I januar 1818 skrev Baggesen: „Den sønderbrudte Lyra eller Trylleharpens Historie“, (A. Baggesen: Jens Baggesens Biographie, bd. 4, s. 132). Dette er Baggesens forsvær mod Hjorths angreb på Trylleharpen og dermed på Baggesens digterære. Samme sted findes „Præmisserne til den Aar 1818, den 25 Mai afsagte Dom“.

Hermed synes forbindelsen mellem Frederik Plum og Jens Imanuel Baggesen at være slut. Dette er det sidste af brevene, som viser det nære forhold mellem de to bysbørn Jens Immanuel Baggesen og Frederik Plum

⁹ Jens Baggesen til Frederik Plum, 26/12 1817, Ny kgl. Samling, Det Kgl. Bibl. Fotostat.

SUMMARY

CLAUS MUNK PLUM: *Frederik Plum and Jens Immanuel Baggesen*

My Greatgreatgrandfather, Frederik Plum, was born in the year of 1760 in Korsør. After his school years at Odense, he came to Copenhagen, where he begun his philological studies. He lived at the students college of Regensen, where he shared a room with the four years younger Jens I. Baggesen, who also was born in Korsør.

At Regensen they both enjoyed the great hospitality of the Dean of the College Christian Hviid and his wife Marie Sophie, born Munk. Hviid died in 1788 and in 1792 Frederik Plum married his widow. Both Plum and Baggesen wished to write poetry, which resulted that already in 1785 Baggesen gave up his theological studies to begin a life as a poet and author. This brought him into the literary circles of Copenhagen and life of the landed gentry. Plum was when he came to Copenhagen engaged to be married to Johanne Christiane Braëm, who died in 1785. After her death both Plum and Baggesen where inspired and wrote many poems. The loss of a loved one also resulted in Plum who experienced some restless years until 1787 when he decided to study theology.

Plum continued to live at Regensen whilst Baggesen travelled around to different country estates and manors. Plum became a sort of "Messenger boy" for Baggesen, who never had any control over his finances, constantly he wrote to Plum after the one thing or the other. Plum must search through all Baggesens belongings at Regensen to find the thing in question, often without result.

Plum completed his studies in 1788 and continued his work in Copenhagen until he became vicar at Korsør, Slagelse and Copenhagen, before becoming Bishop of Odense in 1810.

Through the years Baggesen and Plum exchanged many letters and poems, especially Plum who wished to have his works revised by Baggesen before he had them printed. Baggesen wrote and wrote and soon was at the center of a new dispute. In the spring of 1787 he began an Opera "Tryllelyren". Plum in his many letters often inquired about it but it went slowly, and first came in 1812. "Tryllelyren" had meanwhile changed name to "Trylleharpen". This gave cause to a new dispute.

Contemporary poets called "Trylleharpen" a fraudulent copy of the German Opera "Osians Harpe". This ended with a trail, where Plum with his letters proved that Baggesen had been working with his Opera since 1787. Baggesen won the case.

Correspondence between the two friends became less and less frequent, and the last years of Baggesens life there does not seem to have been any communication between them, except that Baggesen sometimes visited Plum in Odense.